

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Уп 197/06
19.09.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Гордане Џакула и Вере Пешић, чланова већа, са саветником суда Весном Даниловић, записничарем, одлучујући о захтеву за ванредно преиспитивање правноснажног решења Већа за другостепени прекршајни поступак Министарства финансија Републике Србије ПЖЦ бр. 891/2005 од 09.03.2006. године, поднетог од стране кажњеног АА, чији је бранилац АБ, адвокат, у правној ствари прекршаја из члана 332. ст. 2. и 3., у вези са чл. 334. ст. 1. тач. 1. Царинског закона, у нејавној седници већа одржаној дана 19.09.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев СЕ УВАЖАВА и УКИДАЈУ решења Већа за другостепени прекршајни поступак Министарства финансија Републике Србије ПЖЦ бр. 891/2005 од 09.03.2006. године и Комисије за прекршаје Царинарнице Сомбор, Управе царина Министарства финансија Републике Србије 01/2 бр. П-112/04, П-71/05 од 11.07.2005. године и предмет враћа првостепеном органу на поновни поступак.

Образложење

Побијаним решењем одбијена је жалба кажњеног и потврђено решење Комисије за прекршаје Царинарнице Сомбор 01/2 бр. П-112/04, П-71/05 од 11.07.2005. године, којим је оглашен одговорним за учињени прекршај из чл. 332. ст. 2. и 3., у вези са чл. 334. ст. 1. тач. 1. Царинског закона, извршен у време и на начин ближе описан у изреци првостепеног решења и за који му је изречена новчана казна у износу од 100.000,00 динара и изречена заштитна мера одузимања возила марке "вв", произведен 1982. године, као предмет извршења прекршаја.

Кажњени захтевом за ванредно преиспитивање правноснажног решења Већа за другостепени прекршајни поступак, поднетим од стране његовог браниоца побија наведено решење због погрешно утврђеног чињеничног стања, због битне повреде одредаба прекршајног поступка, повреде материјалног права на штету кажњеног и због одлуке о казни. Истакао је да у току прекршајног поступка није утврђено ни доказано да је кажњени починио прекршај за који се терети, јер прекршајни органи тврде да је спорно моторно возило прибавио 01.04.2004. године и да је до 08.04.2004. године, када му је возило одузето, извршио радње које му се стављају на терет, а што није тачно, јер је возило купио 2000. године и до 2004. године га је редовно регистровао без икаквих проблема, због чега није ни сумњао у исправност података уписаних у саобраћајну дозволу, тим пре што приликом три регистрације ни надлежни органи нису посумњали у тачност података и број шасије, па стога ни подносилац захтева није имао разлога да сумња у њихову исправност. При том је, како је навео, неспорно да је подносилац захтева купио предметно возило и дошао у његов посед 2001. године, па уколико је извршена промена броја шасије на том возилу, она је извршена пре тога, из чега произлази да је и промена броја шасије и моменат када је окривљени ступио у посед возила учињен три године пре него што је прекршајни поступак започет, а пет година пре него што је донето побијано другостепено решење, услед чега јасно произлази да је наступила и застарелост покретања и вођења прекршајног поступка. При том је сасвим произвољна и супротно изведеним доказима тврдња из образложења побијаног решења да је спорна радња промене броја шасије извршена у периоду од 01.04. до 08.04.2004. године, при чему се приликом одузимања возила могло утврдити да ли је радња промене броја шасије извршена у периоду од осам дана пре одузимања возила или је то учињено раније, међутим, то се није утврђивало, према наводима кажњеног, са циљем да се спречи утврђивање застарелости покретања и вођења поступка. Сматрајући да одлука прекршајних органа не произлази из доказа изведених у току поступка, као ни из утврђених чињеница, те да је побијаним решењем повређен закон на његову штету, предложио је да Врховни суд Србије уважи поднети захтев, укине побијано и првостепено решење и предмет врати на поновно одлучивање.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у смислу одредбе чл. 273. Закона о прекршајима ("Сл. гласник СРС" бр. 44/89, "Сл. гласник РС" бр. 21/90 ... 55/04), Врховни суд Србије је нашао да је захтев основан.

Према оцени Врховног суда Србије, побијано решење Већа за другостепени прекршајни поступак донето је уз повреду одредбе чл. 263. ст. 1. наведеног Закона о прекршајима. Ово са разлога што из образложења оспореног решења и списка предмета произлази да другостепени орган за прекршаје у образложењу побијаног решења није ценио у потпуности жалбене наводе, а што је у складу са наведеним чланом Закона био дужан да учини, чиме је учинио битну повреду одредаба прекршајног поступка. Наиме, у побијаном решењу није образложено са ког разлога Веће за другостепени прекршајни поступак налази

да је у поступку доношења првостепеног решења на несумњив начин утврђено да је подносилац захтева у периоду од 01.04.2004. до 08.04.2004. године, као саучесник примио спорно возило за које је могао знати да је предмет прекршаја за који је правноснажним решењем оглашен одговорним и кажњен, као и то да је могао знати да је идентитет спорног возила уништен на тај начин што је број шасије фалсификован. Такође, у побијаном решењу није образложено ни са којих разлога другостепени орган прихвата становиште првостепеног прекршајног органа, да је за учињени прекршај подносилац захтева одговоран самим тим што се легитимисао као власник спорног возила приликом регистрације, при чему није оценио навод истакнут у жалби да је пре покретања прекршајног поступка и доношења прекршајних решења три пута регистровао исто возило код надлежних органа без икаквих проблема, нити даје јасне разлоге зашто је овај навод неоснован, уколико налази да је неоснован. Својом одлуком другостепени орган потврђује решење првостепеног прекршајног органа, из чијег образложења произлази да је подносилац захтева оглашен одговорним и кажњен за прекршај који му је стављен на терет, јер је, како у образложењу првостепени орган наводи, "окривљени на свом имену поседовао возило исте марке, као возило које је предмет прекршајног поступка, али другог типа, те другог броја шасије и мотора и које је уредно било регистровано на његово име код ОУП Кула и за чега му је као доказ о власништву дана 09.04.2001. године издата саобраћајна дозвола под бројем 9480", те да је "окривљени искористио регистарске ознаке од овог возила ___ и исте ставио на возило које је предмет овог прекршајног поступка, приказујући уз њега саобраћајну дозволу која не припада овом возилу", при чему ни првостепени орган, као ни другостепени не дају образложење на основу којих доказа је утврђено да је подносилац захтева управо на овај начин, како то наводи првостепени орган, учинио прекршај за који је оглашен одговорним и кажњен. Уколико је овако шта на несумњив начин утврђено у току првостепеног прекршајног поступка, онда је првостепени орган био дужан да, у складу са одредбама чл. 238. Закона о прекршајима, јасно образложи на основу којих доказа је, уколико су ово утврђене чињенице, те чињенице утврдио. Како то првостепени орган није учинио, то је у доношењу првостепеног решења учињена битна повреда одредаба прекршајног поступка из чл. 251. ст. 1. тач. 14., коју повреду ни другостепени орган није отклонио у доношењу побијаног решења, због чега је и другостепено решење обухваћено истом повредом.

Осим наведеног, основано се у поднетом захтеву за ванредно преиспитивање истиче да није јасно на основу чега је утврђено да је радња прекршаја извршена управо у периоду од 01.04.2004. године до 08.04.2004. године, нити другостепени прекршајни орган даје јасне разлоге, ценећи идентичан навод истакнут и у жалби, зашто прихвата, као на несумњив начин утврђену чињеницу, да је прекршај извршен управо у овом периоду, а не да је фалсификовање броја шасије на спорном возилу извршено пре него што је кажњени купио спорно возило, а што је евентуално промакло надлежним органима приликом ранијих регистрација истог возила. Како, по оцени Врховног суда Србије, ни ове чињенице нису на несумњив начин утврђене, то се и другостепено и првостепено решење прекршајних органа заснивају на непотпуно утврђеном чињеничном стању, због чега је, такође, у њиховом доношењу учињена битна повреда одредаба прекршајног поступка из наведеног члана 251. ст. 1. тач. 14. Закона о прекршајима.

Код оваквог стања ствари, Врховни суд Србије је, применом одредбе чл. 277. ст. 3. Закона о прекршајима, одлучио као у изреци пресуде, с тим што је првостепени орган за прекршаје дужан да изведе све процесне радње на које је указао Врховни суд Србије у образложењу ове одлуке у складу са чл. 278. ст. 1. истог Закона, с тим што ће, након што утврди на несумњив начин време извршења прекршаја, ценити да ли је у конкретном случају наступила и застарелост покретања и вођења прекршајног поступка, на шта је указано поднетим захтевом за ванредно преиспитивање правноснажног решења о прекршају, као и у поднетој жалби.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 19.09.2007. године, Уп. 197/06

Записничар Председник већа - судија

Весна Даниловић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК